

РЕШЕНИЕ

№ 1001

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА**
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря **СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА**
като разгледа докладваното от **МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА**
Гражданско дело № 20211110137959 по описа за 2021 година

Предявени са установителни иски с правно основание **чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД** за установяване дължимостта на сумата от 17 060,15 лева, представляваща главница по Договор за кредит PLUS 11867269/23.11.2015 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК-05.01.2021 год. до окончателното плащане, сумата от 8 365,93 лева, представляваща договорна лихва за периода от 20.01.2018 год. до 20.12.2023 год. и сумата от 4 672,24 лева, представляваща законна лихва за периода от 20.02.2018 год. до 16.12.2020 год... При условията на евентуалност предявява осъдителен иск за процесните суми.

Ищецът-П.П.Ф. чрез П.П.Ф, клон България твърди, че е сключил Договор за кредит PLUS 11867269/23.11.2015 год., при който ответникът е дал съгласието си да му бъде отпуснат заем в общ размер 20 000 лева, за срок от 96 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.12.2023 год.. Излага, че кредитът е следвало да бъде изплатен на 96 броя равни месечни вноски, всяка от които в размер на 353,14 лева. Поддържа, че ответникът е преустановил плащанията на вноските по договора на 20.01.2018 год., че кредитът е обявен за предсрочно изискуем, поради което Р. Б. Т. му дължи процесната сума. Излага, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, образувано е ч.гр.д. №402/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в и на 24.02.2021 год. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, с която на Р. Б. Т. е разпоредено да му заплати сумата от 17 060,15 лева, представляваща

главница по Договор за кредит PLUS 11867269/23.11.2015 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК-05.01.2021 год. до окончателното плащане, сумата от 8 365,93 лева, представляваща договорна лихва за периода от 20.01.2018 год. до 20.12.2023 год. и сумата от 4 672,24 лева, представляваща законна лихва за периода от 20.02.2018 год. до 16.12.2020 год. и сумата от 651,97 лева, представляваща стоР.те в производството разноси. Моли съда да постанови решение, по силата на което да признае за установено дължимостта на процесните суми. Претендира стоР.те в производството разноси.

Ответникът-Р. Б. Т., е депозирал в срок отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове. Оспорва да е получил сумата предмет на договора за заем. Твърди, че не е настъпила предсрочна изискуемост. Навежда доводи за неравноправност на клаузите в договора поради противоречие с разпоредбите на ЗПК. Твърди, че договорът за потребителски кредит е нищожен поради противоречие с изискванията за форма и шрифт на чл. 10 ЗПК и непредставяне на екземпляр от общите условия при сключването му. Прави възражение за изтекла погасителна давност на претенциите.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа следното:

По делото е представен Договор за потребителски паричен кредит от 23.11.2015 г., с който „П.П.Ф.“ ЕАД се е задължил да представи на Р. Б. Т. кредит за потребителски цели в размер на 20 000 лева срещу насрещното задължение да погасява дълга на 96 броя на равни месечни погасителни вноски от по 353,14 лева с падеж всяко 20-то число на съответния месец и с включена в тях договорна лихва. Посочено е, че годишният лихвен процент е 14,17 %, като изрично било вписано, че договорът се сключва при фиксиран лихвен процент, а годишният процент на разходите е 16,36 %. Видно е, че в договорът е обективизиран погасителен план с последна падежна дата 20.12.2023 год.. Съгласно т. 5 от договора, при просрочие в плащането на погасителните вноски, кредиторът има право да начислява лихва за забава в размер на законната лихва, установена за страната.

Прието е извлечение от Търговския и фирмен регистър на Търговския съд в гр. Париж, Франция, относно правосубектността на ищеца, както и нотификация от същия орган, удостоверяваща правоприемство между „БНП.П.П.Ф.“ ЕАД и „П.П.Ф.“ С. А. – Париж, което дружество се установява от вписване в ТР на АВ, че действа на територията на страната чрез „БНП П.П.Ф.“ С. А. – клон България, КЧТ.

На 11.07.2018 год. ищецът е изпратил покана на Р. Б. Т., с която уведомява последната, че е преустановила плащането на вноските по кредита на 20.01.2018 год.,

както и че вземането е обявено за предсрочно изискуемо. Видно от приетата като доказателство обратна разписка Р. Б. Т. е получила лично поканата на 15.07.2018 год.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на вещото лице е предоставено платежно нареждане за усвояване на кредитите от 24.11.2015 год., както и че по сметка с титуляр Р. Б. Т. е преведена сума в размер на 19 300 лева, с основание Договор PLUS 11867269. Установява се, че по договора са извършвани плащания в общ размер на 8 475,36 лева /от 1 до 24-та вноска/, като размерът на задълженията към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение е како следва: 17 060,15 лева-главница, 8 365,93 лева-възнаградителна лихва и 4 672,24 лева-мораторна лихва.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9, ал. 1 ЗПК.

Съгласно чл.240, ал.1 ЗЗД с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. За основателността на иска по чл.240, ал.1 ЗЗД по делото следва да се установят следните предпоставки: съществуването на договор за заем между страните, предаването на заемната сума на ответника и изискуемостта на задължението за връщане на заемната сума. За установяване на валидно правоотношение между страните с типичното за договора за заем за потребление съдържание, следва да бъде доказан правопораждащия го факт - сключена сделка. Договорът е винаги двустранна правна сделка и по необходимост включва взаимните, припокриващи се волеизявления на страните по нея. Договорът, по аргумент от разпоредбата на чл. 9 от ЗПК е формален, като в зависимост от волята на страните може да е реален или консенсуален. Договорът и общите условия към него са частни диспозитивни документи, които са подписани от страните, като при липсата на доказателства за тяхната неавтентичност, последните обвързват страните с инкорпорираните в тях волеизявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК. В случая, с подписването на процесния договор Р. Б. Т. е изразил воля, в предписаната писмена форма, за поемане на правно задължение да върне сумата предмет на договора, която съгласно заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза ѝ е преведена по банкова сметка. Предвид изложеното съдът приема, че договорът е породил валидна облигационна връзка между ищеца и ответника. Изпълнението на поетото от ищеца задължение да предостави парична сума в претендираната главница е установено, а в договора е предвидено задължението на ответника за погасяване на предоставената в заем сума на падежите, определени в договора.

На следващо място и във връзка с релевираните от ответника възражения за нищожност на договора, съдът приема, че условие за действителност на процесния договор е писмената форма - [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#). За да се отговори на въпроса дали договорът е нищожен поради противоречие със закона следва да се имат предвид разпоредбите на [глава шеста от ЗПК](#) - "Недействителност на договора за потребителски кредит, неравноправни клаузи", според които всяка клауза в договор за потребителски кредит с фиксиран лихвен процент, която определя обезщетение за кредитора, по-голямо от посоченото в чл. 32, ал. 4, е нищожна, а когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и, ал. 2 и чл. 12, ал. 1-9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно [т. 10 на чл. 11 ЗПК](#) договорът трябва да съдържа годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин. Изискването на закона за посочване на годишния процент на разходите има за цел да защити правата на потребителите на услугата като гарантира информирането им за максималната цена, която те биха заплатили за услугата, за периода на погасяване на кредита. Тази цена включва всички оправдани разходи за кредитодателя, които той, като професионалист в тази област, следва да предвиди към момента на сключване на договора, примерно изброени в [чл. 19, ал. 1 от ЗПК](#) (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора). Възнаграждението за кредитодателя (възнаградителна лихва) за ползвания от страна на потребителя паричен ресурс е само един от компонентите на ГПР, а останалите, както беше посочено, са онези предвидими и оправдани разходи за кредитодателя за предоставяне на услугата. В този смисъл при липса на други разходи, различни от възнаградителната лихва, законът ([чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#)) следва да се тълкува в смисъл, че посоченият определен размер не може да бъде законово основание за уговаряне на лихва равна на пет пъти размера на законната лихва.

За да изпълни задължението си за информиране на потребителя кредитодателят е достатъчно да посочи в договора ГПР в проценти и общата дължима по договора сума сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя ([§ 1, т. 2 от ДР на ЗПК](#)), без да е необходимо да бъдат сочени конкретните компоненти. Това посочване е достатъчно, за да гарантира информираността на потребителя за това колко ще заплати за услугата през срока на действие на договора, и възможността да извърши преценка на цената. Неоснователни са доводите на ответника, че договорът не отговарял на изискванията на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#), тъй като бил посочен годишен процент на разходите, но не било ясно нито какво включва, нито как е формиран. В [Решение № 106 от 3.06.2022 г.](#) на ВКС по гр. д. № 3253/2021 г., III г. о., ГК и [Решение № 50174 от 26.10.2022 г.](#) на ВКС по гр. д. № 3855/2021 г., IV г. о., ГК, е прието, че съгласно [§ 2 от ДР на ЗПК](#), този закон въвежда разпоредбите на [Директива 2008/48/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. В т. 10, параграф 2, буква "з" от Директивата се предвижда, че в договора за кредит трябва да се посочат само размерът, броят и периодичността на дължимите погасителни вноски и когато е уместно, редът на разпределение на вноските между различни неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

Според чл. 10, параграф 2, буква "и" и параграф 3 от Директивата само при наличие на искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. В т. 3 на решението на Съда на Европейския съюз от 9.11.2016 г. по [дело C-42-15](#) Home credit Slovakia a. s. срещу Klara Viroova е дадено тълкуване на чл. 10, параграф 2, букви "з" и "и" от Директивата. Тези разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че в срочния договор за кредит,

предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. Според [чл. 633 от ГПК](#) това решение на Съда на Европейския съюз е задължително за настоящия състав. Ето защо следва да се приеме, че само при наличие на искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. Когато не са приложими различни лихвени проценти, не е необходимо в погасителния план да се съдържа посочване отделно на главницата и лихвите, които се погасяват с погасителната вноска.

В конкретния случай договорът за потребителски кредит съдържа информацията, посочена в [т. 10 на чл. 11 ЗПК](#) - посочен е годишен процент на разходите - 16.36 %, който е в границите, определени в [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#) (не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения) и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора. Представени са Условия по договора, подписани на 23.11.2015 год. от кредитополучателя Р. Б. Т. на всяка страница т.е. установява се окончателната воля на кредитополучателя, а тя е конкретизирана с полагането на подпис на всяка една от страниците на договора и условията към него. Налице са и другите изисквания ЗПК - изготвен е и погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски (подписан от кредитополучателя) - изискване на [чл. 11, ал. 1, т. 7](#) и [т. 11 ЗПК](#). Предвидена е възможността на кредитополучателя да се откаже от кредита в определен срок, налице е информация за размера на лихвения процент (чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК). Установен е фиксиран лихвен процент изключващ необходимостта да се съдържа методика за изчисляване на референтен процент, съгласно [чл. 33а ЗПК](#) (чл. 11, ал. 1, т. 9а). С оглед изложеното не е налице соченото от ответника основание за недействителност на договора поради противоречие с конкретни разпоредби на ЗПК.

От т. 2 на Условията по договора става ясно, че срещу плащане на такса ангажимент кредиторът фиксира лихвения процент за срока на договора. В т. 3 от Условията на договора се пояснява, че погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разходите и печалбата на кредитора, лихвеният процент е фиксиран, а началната дата за изчисляване на годишния процент от разходите е датата на подписване на договора, като се приема, че годината има 365 дни. В чл. 11 е предвидено право на потребителя от отказ от договора при конкретно посочени условия. Следователно договорът за потребителски кредит е сключен при фиксиран, а не при променлив лихвен процент. В този случай не е необходимо да се разграничава каква част от месечна погасителната вноска е предназначена да погаси главницата и каква част-лихвата. Ето защо разпоредбите на [чл. 11, ал. 1, т. 11](#) и [т. 12 от ЗПК](#) не са нарушени. Спазени са и нормите на чл. 11, ал. 1, т. 10 и 20 от закона, тъй като са посочени годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит и е предвидено право на отказ на потребителя от договора, като са посочени условията, при които се упражнява това право. Ето защо договорът за потребителски кредит не е недействителен на основание [чл. 22 от ЗПК](#).

Неоснователно е и възражението, че договора е написан с шрифт по-малък от 12, поради което следва да се прогласи за нищожен. Спрямо този договор се прилагат разпоредбите на ЗПК /в редакцията му към измененията с ДВ, бр. 59 от 29.07.2016 г. /, съответно приложимото право към този момент е съдържало изискване за наличие на писмен договор с шрифт 12. Съгласно регламентацията на [Директива 2008/48/ЕО](#), държавите членки не могат да приемат непредвидени в [тази директива](#) задължения за страните по договора, когато тя съдържа хармонизирани разпоредби в съответната

област (вж. по аналогия [решение от 12 юли 2012 г., SC Volks bank Romvnia, C-602/10, EU: C: 2012: 443, т. 63 и 64](#)), каквото е изискването относно шрифт 12 по чл. 10, ал. 1 от ЗПК и последното не следва да се счита за приложимо. Разпоредбата на [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#), както и всички, с които законът свързва евентуална недействителност на дадена клауза от договор за потребителски кредит, има една единствена цел – да гарантират, че потребителят е бил наясно с условията на договора, преди да го подпише. Процесният договор е написан ясно и разбираемо и нито една част от него не е в шрифт, който да цели пренебрегване прочита на даден текст. В нито един момент и в никаква част този договор не е бил оспорен от потребителя, изпълнявал своите задължения по него до 20.01.2018 год., вкл. чрез отправяне на искане за преразглеждане на определени разходи по него, каквото право е изрично вписано в договора му. Ето защо, формализираното и неаргументирано прилагане на тази разпоредба, без изследване на действителната воля на страните по правоотношението, не намира опора в закона и приложено самоцелно го погазва.

На следващо място не е налице и противоречие с добрите нрави. Съгласно разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 1/2009 г. ОСТК, ВКС, добрите нрави са неписани и несистематизирани морални правила без конкретика, но които изхождайки от принципа за справедливост са общоприети в обществото и субектите на правото следва да се ръководят от тях. Въпреки тяхната абстрактност законът им е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона ([чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#)). Следва да се има предвид, че кредиторът-ищец попада в обхвата на определението за небанковите финансови институции по смисъла на [чл. 3, ал. 1, т. 3 ЗКИ](#). Те не са подчинени на регистрационен режим в БНБ, а на лицензионен. Върху небанковите институции не се упражнява постоянен надзор, а тяхната дейност е уредена с подзаконов нормативен акт - [Наредба № 26 от 23.04.2009 г. за финансовите институции](#). Основната им характеристика, която предпоставя и посочените различия с банките е, че те отпускат заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими начини. Поради тази причина тяхната дейност не би могла да бъде финансирана от друго място освен от лихвоностни заемни средства поради което и лихвите по тях са по-високи от тези предлагани от банките. От друга страна в случая се касае за възнаградителна лихва, т. е. парите, за ползването на които се дължи лихва се наричат "капитал". Още с [параграф 1 от ПМС № 72/08.04.1994 г.](#) е отменено ПМС № 1238/25.06.1951 г. за определяне максималният процент на договорните лихви. Въпреки разпоредбата на [чл. 10, ал. 2 ЗЗД](#), че лихви могат да се уговорят до размер, определен от МС, такъв подзаконов акт все още не е издаден и принципно за страните не съществува пречка да уговорят възнаградителна лихва над размера на законната лихва. Отчитайки, че възнаградителната лихва е цена за предоставеното ползване на заетата сума, както и конкретния ѝ размер, който е следвало да бъде върнат в относително кратък срок и съобразявайки се с обстоятелството, че се касае за необезпечен кредит, предоставен от финансова институция, която се издържа само и единствено от това, настоящият състав счита, че размерът на лихвения процент от 14,17 % при потребителски заем от 20 000 лева, със срок на ползване от 96 месеца не противоречи на добрите нрави, тъй като е обясним с разходите, които прави заемодателя, както и с риска, който носи, а също и с размера на добросъвестно очакваната от сделката печалба и при отчитане на факта, че се касае за необезпечено вземане, с единствен длъжник по него (в този смисъл е [Решение № 1440 от 27.02.2019 г.](#) по в. гр. д. № 9176/2018 г. по описа на СГС, IV-Г въззивен състав и др.).

В същия смисъл следва да бъде направена и преценката за нищожност поради противоречие на добрите нрави по отношение на ГПР. Според [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#) годишният размер на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочените задължения в левове. По конкретния договор той е определен на 16,36 %, а размерът на законната лихва е 10 %, което показва, че не надвишава нейният петкратен размер, т. е. не е налице нарушение на законовото изискване, както и на добрите нрави, тъй като уговорят процент на "оскъпяване" на заетите парични вноски не zlepоставя интереса на икономически по-слабата страна в облигационното отношение.

С оглед изложеното възраженията за нищожността на договора за потребителски кредит се явяват неоснователни, а ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 17 060,15 лева.

По възражението за изтекла погасителна давност, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а съгласно чл. 111 от ЗЗД, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодични плащания като давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

В конкретния случай съдът приема, че вземането на ищеца би се погасило с изтичането на общата петгодишна давност, тъй като не се касае за периодични плащания. Периодично изпълнение е налице, когато и двете страни изпълняват периодично насрещни задължения, при което фактически се касае до множество или периодични насрещни взаимни задължения и на двете страни, т.е. следва да са налице повтарящи се еднородни задължения през определен период от време. В настоящия случай не се касае за договор с периодично изпълнение, тъй като липсва изискуемата съвкупност от множество насрещни изпълнения – задължението на кредитора е еднократно, а именно да предостави на ответника сумата по договора за банков кредит, а на ответника – да заплаща в уговор. срокове съгласно погасителен план размера на кредита. В случая е налице съгласие на кредитора да приеме изпълнение на задължението на части, поради което съдът приема, че не са налице периодични плащания и важи общата петгодишна погасителна давност. В случая ищеца претендира вземане за главница до 15.07.2018 год. /дата на която кредитът е станал предсрочно изискуем /. Видно е, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е депозирано в съда на 05.01.2018 год., поради което съдът приема, че давността за предявяване на претенцията на ищеца не е изтекла, а възражението на ответникът е неоснователно.

На следващо място между страните е била договорена и възнаградителна лихва.

Вознаградителната лихва е възнаграждение за ползване на паричния ресурс за срока на ползването му. При положение, че договора е обявен за предсрочно изискуем на 15.07.2018 г., то възнаградителната лихва се дължи само до тогава.

Съгласно ТР № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС след обявяване на предсрочната изискуемост не се дължат възнаградителните лихви, включени във вноските с ненастъпил към тази дата падеж. В случая ищецът претендира възнаградителната лихва за периода от 20.01.2018 год. до 20.12.2023 год. т.е. до изтичане на срока на договора. Съдът намира, че искът следва да се уважи единствено за периода преди настъпване на предсрочната изискуемост-20.01.2018 год. до 15.07.2018 год., като на основание чл.162 от ГПК приема, че размера на дължимата възнаградителна лихва е 1372,33 лева, като за разликата до пълния предявен размер от 8365,93 лева и за периода от 16.07.2018 год. до 20.12.2023 год. следва да се отхвърли.

По иска за мораторна лихва.

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже възникването на главното парично задължение, настъпването на неговата изискуемост, както и размера на обезщетението за забава в размер на законната лихва.

В случая, с оглед достигнатия извод за наличие на главен дълг, то съдът приема, че искът за лихва за забава също е основателен, като такава се дължи върху непогасените вноски за главница. От приетото заключение по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че размерът на лихвата за забава за периода от 20.02.2018 год. до 16.12.2020 год. е 4672,24 лева, поради което иска следва да се уважи така както е предявен.

Възражението на ответника за изтекла погасителна давност на претенциите за договорна и възнаградителна лихва е неоснователно. Съгласно чл. 111 от ЗЗД, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодични плащания като давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано в съда на 05.01.2021 год., а претенциите на ищеца са с начални дати 20.01.2018 год. е 20.02.2018 год., поради което възражението е неоснователно.

На основание чл. 78, ал.1 и ал.8 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца стоР.те в настоящото производство разноски в размер на 840,88 лева и разноските стоР. в заповедното производство в размер на 500,48 лева, съразмерно с уважената част от претенциите.

На основание чл. 38 от ЗА ищецът следва да бъде осъден да заплати на адвокат К. И. Б. сумата от 167,30 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. №402/2021 год. и на адвокат Виктор Филипов Симеонов сумата от 332,96 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Воден от горното

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, във връзка с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, предявени от **П.П.Ф. ЧРЕЗ П.П.Ф, КЛОН БЪЛГАРИЯ**, ЕИК //, с адрес: гр. София, // против **Р. Б. Т.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, //, че **Р. Б. Т. дължи** на П.П.Ф. чрез П.П.Ф, клон България сумата от **17 060,15 лева** /седемнадесет хиляди и шестдесет лева и петнадесет стотинки/, представляваща главница по договор за потребителски кредит № PLUS 11867269/23.11.2015 год., **1372,33 лева** /хиляда триста седемдесет и два лева и тридесет и три стотинки/, представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.01.2018 год. до 15.07.2018 год., като **отхвърля** иска за разликата до пълния предявен размер от 8365,93 лева и за периода от 16.07.2018 год. до 20.12.2023 год. като неоснователен, и сумата от **4672,24 лева** /четири хиляди шестстотин седемдесет и два лева и двадесет и четири стотинки/, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 20.02.2018 год. до 16.12.2020 год., ведно със законната лихва върху главницата считано от 05.01.2021 год.-датата на подаване на заявлението в съда, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по гр.дело № 402/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в.

ОСЪЖДА Р. Б. Т., ЕГН *****, да заплати на **П.П.Ф. ЧРЕЗ П.П.Ф, КЛОН БЪЛГАРИЯ**, ЕИК //, на основание чл. 71, ал.1 и ал.8 от ГПК, сумата от **840,88 лева**, представляваща стор.те в настоящото производство разноски и сумата от **500,48 лева**, представляваща разноските по ч.гр.д. №402/2021 год.

ОСЪЖДА П.П.Ф. ЧРЕЗ П.П.Ф, КЛОН БЪЛГАРИЯ, ЕИК // да заплати на адвокат К. И. Б., на основание чл.38 от ЗА, сумата от 167,30 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

ОСЪЖДА П.П.Ф. ЧРЕЗ П.П.Ф, КЛОН БЪЛГАРИЯ, ЕИК // да заплати на адвокат Виктор Филипов Симеонов, на основание чл.38 от ЗА, сумата от 332,96 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____